Symulacje dynamiki molekularnej - ruchy planet.

Rafał Kornel

Wstęp

Problem - rozwiązać numerycznie problem dwóch ciał.

$$\mathbf{F}_{j} = m_{j} \frac{d^{2} \mathbf{r}_{j}}{dt^{2}} = \sum_{i=1, i \neq j}^{N} \mathbf{F}_{ij}$$

$$\tag{1}$$

Do rozwiązania problemu zostały użyte trzy metody numeryczne:

Algorytm Eulera

Wynika z rozwinięcia w szereg Taylora:

$$\mathbf{r}(t+\delta t) \approx \mathbf{r}(t) + \dot{\mathbf{r}}(t)\delta t + \frac{1}{2!}\ddot{\mathbf{r}}(t)\delta t^2$$
 (2)

Stad wynikają wzory na położenie oraz pęd:

$$r(t + \delta t) = r(t) + p(t)\delta t + \frac{1}{2}F(t)\delta t^{2}$$
$$p(t + \delta t) = p(t) + F(t)\delta t$$

Kod poniżej przedstawia klasę, która została użyta do przechowywania danych.

Kod poniżej przedstawia implementacje algorytmu Euler'a.

```
def evolve_euler(self):
    for p in self.planets:
        f = self.calculate_force(p)

        p.pos_history.append(p.pos)

        kin, pot = self.calculate_energy(p)
        p.kin.append(kin)
        p.pot.append(pot)

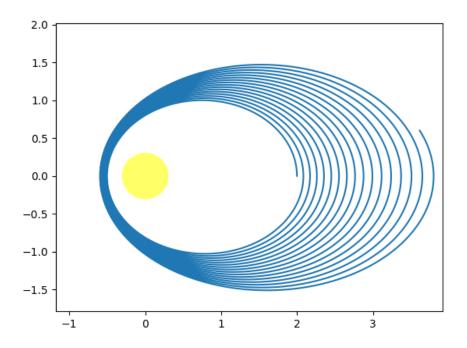
        p.pos = p.pos + p.mom * self.dt/p.m + 1/(2*p.m) * f * (self.dt**2)
        p.mom = p.mom + f * self.dt
```

Dla N=100000 iteracji, orbita planety o warunkach początkowych

$$\mathbf{r} = (2,0)$$

$$\mathbf{p} = (0, 0.1)$$

wygląda następująco:

Rys. 1: Orbita planety w metodzie Eulera.

A tak wygląda wykres energii:

Energia całkowita w tej metodzie nie jest zachowana, co widać na przybliżeniu:

Algorytm Verleta

Wzór na położenie w n-tym kroku ma następującą postać:

$$r_{n+1} = 2r_n - r_{n-1} + (\frac{F_n}{m})\delta t^2$$

Jak widać, do wyznaczenia n+1-ego kroku potrzebujemy tylko n-tego i n-1-ego położenia. Prędkość nie jest potrzebna do algorytmu Verleta, lecz gdybyśmy chcieli ją policzyć, to wyraża się wzorem:

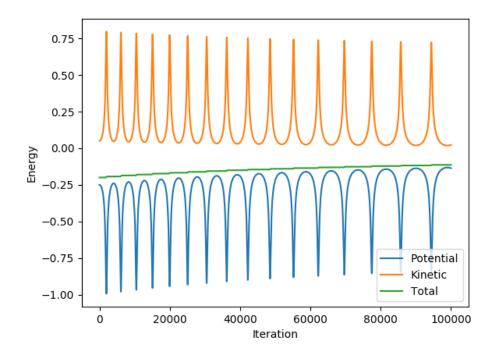
$$v_n = \frac{r_{n+1} - r_{n-1}}{2\delta t}$$

Tak wygląda implementacja algorytmu Verleta:

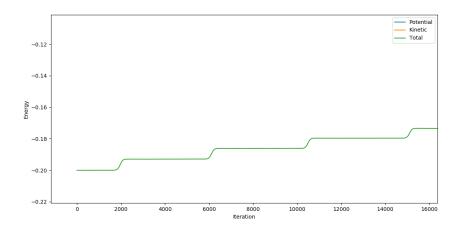
Dla takich samych jak wyżej warunków początkowych orbita przy algorytmie Verleta wygląda tak:

Tak prezentuje się wykres energii w tymże algorytmie:

Przybliżając wykres energii możemy zauważyć, że energia całkowita , mimo że nie jest stała, to nie rośnie wraz z postępem symulacji.

Rys. 2: Bilans energii w symulacji metoda Eulera.

Rys. 3: Przybliżenie wykresu energii - widać wzrosty energii całkowitej.

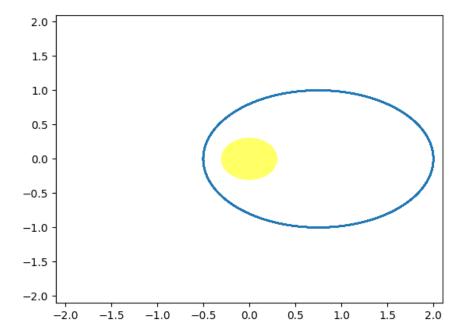
```
def evolve_verlet(self):
    for p in self.planets:
        f = self.calculate_force(p)

    if len(p.pos_history) == 0:
        pos_prev = p.pos - p.mom * self.dt/p.m
        p.pos_history.append(pos_prev)

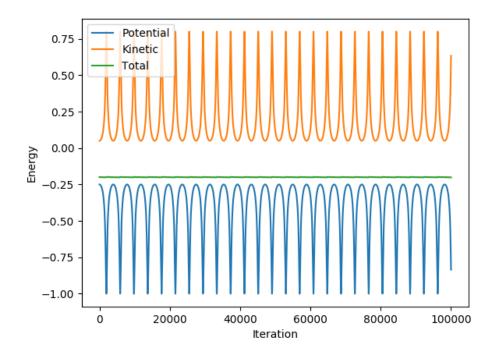
    p.pos_history.append(p.pos)

    kin, pot = self.calculate_energy(p)
    p.kin.append(kin)
    p.pot.append(pot)

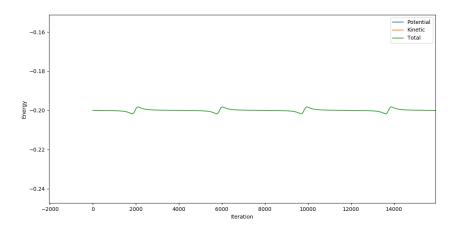
    p.pos = 2*p.pos_history[-1] - p.pos_history[-2] + f*(self.dt)**2/p.m
    p.mom = p.m/(2*self.dt) * (p.pos - p.pos_history[-2])
```


Rys. 4: Orbita planety używajac algorytmu Verleta.

Rys. 5: Bilans energii w symulacji wykorzystując algorytm Verleta.

Rys. 6: Przybliżenie wykresu energii w metodzie wykorzystującej algorytm Verleta

Algorytm skokowy (leapfrog)

W algorytmie skokowym liczymy prędkość w kroku n+1/2, aby uzyskać położenie. Wzory potrzebne do przeprowadzenia symulacji:

$$v_{n+1/2} = v_{n-1/2} + (\frac{F}{m})\delta t$$

 $r_{n+1} = r_n + v_{n+1/2}\delta t$

Kod przedstawiający implementacje algorytmu skokowego:

```
def evolve_leapfrog(self):
    for p in self.planets:
        f = self.calculate_force(p)

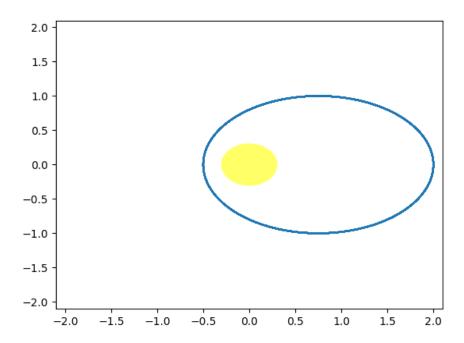
    if len(p.vel_history) == 0:
        p.vel_history.append(p.mom/p.m - f*self.dt/(2*p.m))

    p.pos_history.append(p.pos)
    p.vel_history.append(p.vel_history[-1] + f*self.dt/p.m)

    kin, pot = self.calculate_energy(p)
    p.kin.append(kin)
    p.pot.append(pot)

    p.mom = p.m*(p.vel_history[-1] + p.vel_history[-2])/2
    p.pos = p.pos + p.vel_history[-1]*self.dt
```

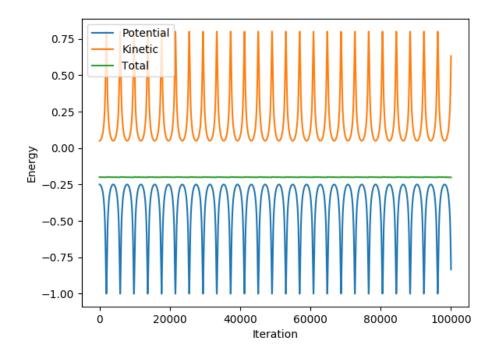
Tak prezentuje się orbita planety w symulacji wykorzystującej algorytm skokowy:

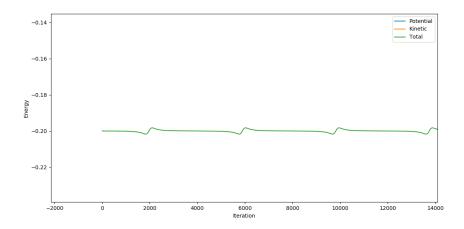
Rys. 7: Orbita planety używajac algorytmu leapfrog.

Wykres energii w algorytmie leapfrog:

Przybliżając wykres energii możemy zauważyć, że tutaj, podobnie jak w przypadku algorytmu Verleta, energia nie jest zachowana, lecz nie rośnie nieograniczenie.

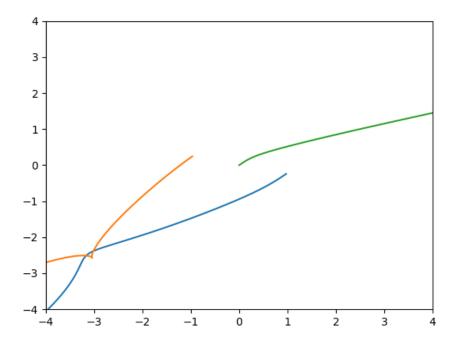
Rys. 8: Bilans energii w symulacji wykorzystując algorytm leapfrog.

Rys. 9: Przybliżenie wykresu energii w metodzie wykorzystującej algorytm leapfrog

Próby uzyskania lemniskaty Chencinera

Niestety, nie udało się uzyskać orbity w kształcie lemniskaty, mimo zastosowania podanych w pracy [1] warunków początkowych. Poniżej zostały przedstawione otrzymane rezultaty:

Rys. 10: Symulacja przeprowadzona dla warunków początkowych przedstawionych w pracy Chencinera.

Inne metody / fragmenty kodu użyte w symulacji

Klasa World - piaskownica symulacji:

```
class World:
    def __init__(self, G, planets, static_objects, dt):
        self.G = G
        self.planets = planets
        self.statics = static_objects
        self.dt = dt
        self.size = 2.1
```

Metoda licząca siłę, działającą na cząstkę:

```
def calculate_force(self, planet):
    f = np.array([0., 0.])

    for other in self.planets + self.statics:
        if planet is not other:
            d = World.d(other.pos, planet.pos)
            f += ( self.G * planet.m * other.m / d**3 )\
            * (other.pos - planet.pos)
        return f
```

Metoda licząca energię kinetyczną i potencjalną cząstki:

References

 $[1] \ \ Oryginalna\ praca\ Chencinera\ http://emis.matem.unam.mx/journals/Annals/152_3/chencine.pdf$